

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 19 stycznia 2022 r.

DIH-3.707.104.2021.AB

DECYZJA DIH - III/7/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 26 października 2021 r. (sygn.: KH.8361.107.2021/93DEC/21), na mocy której, na przedsiębiorcę Pana Pawła Fajta, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą: Flek – Serwis Paweł Fajt w Sosnowcu, nałożono karę pieniężną w wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych) z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r., poz. 178), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniu 22 lipca 2021 r. inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, (zwanego dalej: „Śląskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”) przeprowadzili czynności kontrolne w punkcie usługowym mieszczącym się w (...), należącym do (...) (zwanego dalej: „stroną”, „stroną postępowania” lub „przedsiębiorcą”).

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162) (zwaney dalej: „Prawem przedsiębiorców”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 28 czerwca 2021 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego m.in. przestrzeganie przepisów dotyczących uwidaczniania cen.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności przedsiębiorcy Pana (...).

W toku kontroli sprawdzano m.in. przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178) (zwanej dalej: „ustawą o informowaniu o cenach”) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121) (zwanego dalej: „rozporządzeniem Ministra Rozwoju”).

Sprawdzeniem w powyższym zakresie objęto cennik usług, który znajdował się w miejscu ogólnodostępnym i widocznym dla klientów.

W toku kontroli, stwierdzono, że cennik usług ogólnych zawiera 52 pozycje, z czego dla 16 ceny uwidoczniono w sposób niejednoznaczny, tj. ceny za usługę podano w sposób nieprawidłowy stosując przedział cenowy „od-do” oraz „od”. W tym samym miejscu znajdował się cennik fleków dorabianych, zawierający 6 pozycji, z czego dla 4 pozycji ceny uwidoczniono w sposób niejednoznaczny, tj. w zakresie „od – do” i „od”.

Jeszcze w toku kontroli przedsiębiorca rozpoczął poprawianie kwestionowanego cennika.

Powyższe ustalenia udokumentowano w Protokole kontroli z 22 lipca 2021 r. (nr akt kontroli: KH.8361.107.2021).

Przedsiębiorca złożył oświadczenie z 22 lipca 2021 r., wskazując że usługi szewskie to forma działalności, w której nie sposób określić w wielu przypadkach pracochłonności usługi. Jest to związane z przewidywanym zużyciem materiału oraz czasem wykonania usługi, który jest bardzo różny. Przedsiębiorca wskazał m.in., że każda usługa w momencie przyjęcia jest wyceniana indywidualnie wg cennika.

W aktach sprawy znajduje się poprawiony przez przedsiębiorcę cennik.

W dniu 27 września 2021 r. Śląski WIIH, na podstawie art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), (zwanej dalej: „Kpa”), zawiadomił przedsiębiorcę (...), o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z naruszeniem obowiązków określonych w art. 4 ww. ustawy. Jednocześnie poinformowano, że zgodnie z art. 10 Kpa stronie przysługuje prawo do czynnego udziału w postępowaniu administracyjnym, tj. zapoznania się z aktami sprawy oraz składania wyjaśnień i wniosków dowodowych.

W dniu 26 października 2021 r. Śląski WIIH wydał na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach decyzję (sygn. KH.8361.107.2021/93DEC/21), na podstawie której na przedsiębiorcę Pana (...), nałożono karę pieniężną w wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych) z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług. Decyzja została doręczona stronie w dniu 29 października 2021 r.

W dniu 19 listopada 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej: „Prezesem UOKiK” albo „organem drugiej instancji” otrzymał, za pośrednictwem Śląskiego WIIH, odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona wniosła o odstąpienie na podstawie art. 189f Kpa od administracyjnej kary pieniężnej.

Pismem z dnia 24 listopada 2021 r. Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do zapoznania się z aktami sprawy i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ww. ustawy, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwraca uwagę, że zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu świadczenia usług uwidocznić cenę w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Doprecyzowuje ten zapis § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju, który wskazuje, iż że ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Natomiast zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy za cenę rozumie się wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę. W cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem akcyzowym. Przez cenę rozumie się również stawkę taryfową.

Niezrealizowanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach powoduje – zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy – nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały

skorygowane. Dowiedzenie, że podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę (...), od decyzji Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 26 października 2021 r. (sygn.: KH.8361.107.2021/93DEC/21), na mocy której, na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 300 zł (słownie: trzysta złotych) z tytułu niewykonania obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług.

Czynności kontrolne prowadzone wobec strony postępowania wykazały, iż ww. przedsiębiorca, nie wykonał obowiązków wynikających z art. 4 ustawy o cenach, tj. nie uwidoczniał cen w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości i umożliwiający porównanie cen. W toku kontroli stwierdzono, że cennik usług sporządzony i udostępniony przez stronę budzi wątpliwości, co do wskazywania wysokości cen. Przedsiębiorca w odniesieniu do 20 pozycji zamieścił ceny w sposób niejednoznaczny, tj. ceny wskazane zostały w formie zakresów cenowych „od-do”, lub „od”. Stan faktyczny zgromadzony i zawarty w protokole kontroli i załącznikach do protokołu, nie budzi żadnych wątpliwości organu drugiej instancji.

Przedsiębiorca w przesłanym odwołaniu stwierdza, że w przypadku różnego typu usług, w tym szewskich, najpierw należy zdiagnozować rodzaj usterki, czy możliwa i opłacalna jest naprawa, jaki będzie zakres koniecznych czynności i użytych materiałów i dopiero potem zostaje ustalona cena usługi. Taka jest przyjęta praktyka i jest ona akceptowana przez klientów. W odwołaniu przedsiębiorca nie zgadza się również z interpretacją dotyczącą art. 4 ust. 1 ustawy o cenach przez Śląskiego WIIH i stwierdzeniem iż ceny uwidocznione w cenniku kontrolowanego są niejednoznaczne i budzą wątpliwości. Strona wskazuje, że ustawa została spisana w celu ochrony interesów konsumenta, a żaden konsument nigdy nie miał uwag do cennika znajdującego się u kontrolowanego. Zdaniem strony art. 4 ust. 1 ww. ustawy w żaden sposób nie zakazuje stosowania widełek cenowych, a art. 8 ustawy Prawo przedsiębiorców mówi, że „Przedsiębiorca może podejmować wszelkie działania z wyjątkiem tych, których zakazują przepisy prawa. Przedsiębiorca może być obowiązany do określonego zachowania tylko na podstawie przepisów prawa.” Ponadto przedsiębiorca w odwołaniu wskazał na zapisy art. 10 i 11 ww. ustawy.

Podsumowując przedsiębiorca stwierdził, że cennik z którego korzystał dotychczas, a tym bardziej ten obecny – uszczegółowiony, jest w maksymalny możliwy do zastosowania sposób jednoznaczny i rozsądny. Przedsiębiorca wskazał w odwołaniu również, że sposób uwidoczniania przez niego cen nie stanowi zagrożenia dla interesów ekonomicznych klienta

z uwagi na przepis art. 5 ustawy o cenach, stanowiący o tym, że w przypadku rozbieżności lub wątpliwości co do ceny za oferowany towar lub usługę konsument ma prawo do żądania sprzedaży towaru lub usługi po cenie dla niego najkorzystniejszej.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Wskazany przez stronę sposób oznaczania cen metodą „od-do” lub „od” nie wypełnia dyspozycji art. 4 ustawy o cenach. Przepisy art. 4 ww. ustawy wprost wskazują, że przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu świadczenia usług uwidocznić cenę w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Określanie cen w sposób „od – do” czy „od” z całą pewnością nie spełnia wymagań zawartych w ww. artykule, w szczególności biorąc pod uwagę zakres wahań jaki występuje w cenniku strony jak np. za podklejanie ogólne damskie zakres cenowy jest od 20 zł do 30 zł, wypełnienie obcasów masą plastyczną 5 zł – 10 zł, natomiast zwężenie cholewek od 55 zł, a szycie od 12 zł. Konsument przed skorzystaniem z usług szewskich, nie będzie posiadał wiedzy, jaką kwotę w rzeczywistości zapłaci. Taką wiedzę konsument uzyska dopiero jeżeli podejmie dodatkowe działania okazując usługodawcy przedmiot naprawy w celu oględzin i wyceny usługi, co nie będzie równoznaczne z wypełnieniem obowiązków przedsiębiorcy, jakie nakłada na niego ustawa o informowaniu o cenach, tj. uwidocznienie informacji o cenie w miejscu świadczenia usług w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Odnosząc się do wskazanego przez stronę art. 10 i zawartej w nim zasady domniemania uczciwości przedsiębiorcy, organ drugiej instancji wskazuje, że zasada ta wiąże się z domniemaniem, że przedsiębiorca działa zgodnie z prawem, uczciwie i z poszanowaniem dobrych obyczajów. Oznacza to, że odmienne podejście jest możliwe dopiero po wykazaniu, że domniemanie takie nie znajduje uzasadnienia w rzeczywistym stanie rzeczy, np. gdy dowiedzione zostało, że przedsiębiorca dopuścił się (albo dopuszczał) naruszenia prawa. (patrz. *M. Zdyb, G. Lubeńczuk, A. Wołoszyn-Cichočka, Prawo przedsiębiorców. Komentarz, Warszawa 2019*). W niniejszym przypadku Śląski WIIH stwierdził w toku kontroli naruszenie przez kontrolowanego przepisów ustawy o cenach, co ma odzwierciedlenie w protokole kontroli oraz załączonych do niego dokumentacji, w związku z czym miał podstawy do wydania skarżonej decyzji nakładającej karę pieniężną.

Natomiast odnosząc się do wskazanej w art. 11 zasady przyjaznej interpretacji, organ drugiej instancji wskazuje, że w przypadku art. 4 ustawy o cenach organ nie ma wątpliwości co jego treści, jak również obowiązków, jakie zostały nałożone na przedsiębiorców. Stosownie do art. 4 ust. 1 ustawy o cenach przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu świadczenia usług

uwidocznic cenę oraz cenę jednostkową usługi w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Rozporządzenie w sprawie uwidaczniania cen wskazuje również formę uwidaczniania cen w przypadku świadczenia usług, która polega na uwidacznianiu cen w cenniku w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, w przypadku gdy przedsiębiorca świadczy usługi w lokalu przedsiębiorstwa, a nie u konsumenta (§ 11 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen). Jak wskazuje Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 września 2021 r. (sygn. II GSK 805/21) „przepisy ustawy o cenach z uwagi na cele ustawy, tj. ochronę konsumentów, podlegają ścisłej wykładni. Stąd też niedopuszczalne jest, aby przedsiębiorcy, powołując się na specyfikę prowadzonej działalności, modyfikowali bądź też odstępowali od ustawowych kryteriów określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. (...)Prawidłowa zaś wykładnia art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 10 ust. 1 i § 11 rozporządzenia o uwidacznianiu cen powinna polegać na przyjęciu poglądu, że obowiązek nałożony na każdego przedsiębiorcę, w tym także na świadczącego usługi fryzjersko-kosmetyczne, gdy chodzi o uwidocznienie ceny powinien być realizowany przez sporządzenie cennika udostępnionego konsumentom w miejscu świadczenia usług zgodnie z § 10 ust. 1 i § 11 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Przeciwno temu stanowisku nie powinny przemawiać trudności związane z ustaleniem ceny za poszczególne, specjalistyczne usługi.” Prowadzenie indywidualnych konsultacji w celu ustalenia ostatecznych kosztów wykonania usługi, jak w niniejszym przypadku, nie będą stanowiły wypełnienia obowiązków, jakie narzuciły na przedsiębiorcę ww. przepisy.

W tym miejscu należy również dodać, że przedsiębiorca w ramach podjętych dobrowolnych działań, poprawił cennik i dostosował, aby podawane w nim informacje były jednoznaczne i niebudzące wątpliwości, a zatem organ drugiej instancji nie zgadza się z zawartym w odwołaniu argumentem, że nie jest w stanie podać jednoznacznej ceny.

Podkreślić należy, że obowiązujące przepisy prawne nie przewidują żadnych odstępstw w zakresie uwidoczniania cen usług ze względu na rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej czy też specyfiki prowadzonej działalności. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów. Prezes UOKiK wskazuje również, że przepisy regulujące uwidacznianie cen, pozwalają na stosowanie różnych kryteriów ustalania ceny usługi, jednak klient, korzystający z usług szewca musi mieć możliwość zweryfikowania, czy cena, jakiej żąda przedsiębiorca za wykonaną usługę została ustalona w oparciu o zawarte w cenniku kryteria, z którymi przed wykonaniem usługi mógł się zapoznać. Klient zlecając naprawę obuwia, powinien mieć informację ile wyniesie jego naprawa, co pozwoli na stwierdzenie czy jest ona opłacalna, jak również na porównanie cen usług u innych przedsiębiorców świadczących usługi szewskie, bez podejmowania dodatkowych czynności, np. zlecenia wyceny.

Zgodnie z art. 8 ustawy Prawo przedsiębiorców, na który powołuje się strona w odwołaniu, przedsiębiorca może być obowiązany do określonego zachowania tylko na podstawie przepisów prawa. W niniejszej sprawie należy podkreślić, że przepisy ustawy o cenach nałożyły na przedsiębiorcę określone w art. 4 obowiązki, a doprecyzowane przepisami rozporządzenia Ministra Rozwoju, do których przedsiębiorca się nie zastosował. Również istnienie wskazanego w odwołaniu art. 5 ustawy o cenach, kształtującego prawa konsumentów do żądania sprzedaży towaru lub usługi po cenie dla niego najkorzystniejszej, w przypadku rozbieżności lub wątpliwości co do ceny za oferowany towar lub usługę, nie zwalnia przedsiębiorcy ze stosowania przepisów prawa i wywiązywania się z obowiązków jakie zostały na niego nałożone.

Prezes UOKiK, po analizie całokształtu materiału dowodowego, w szczególności protokołu kontroli z 22 lipca 2021 r. (nr akt kontroli: KH.8361.107.2021) oraz załączonych do akt sprawy cenników, nie miał wątpliwości co do zaistnienia faktu naruszenia ww. przepisów ustawy o informowaniu o cenach oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju. Stan faktyczny zgromadzony i zawarty w protokole kontroli i załącznikach do protokołu, nie budzi żadnych wątpliwości organu drugiej instancji. Jak wynika z akt sprawy, ceny usług zawarte w cenniku podane były w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości.

Przepisy art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach stanowią, iż w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen, a dodatkowo zgodnie § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju ceny za usługi podaje się wraz z dokładnym określeniem rodzaju i zakresu usługi. Niezrealizowanie tego obowiązku, zgodnie art. 6 ust. 1 ww. ustawy, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje zatem wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane.

Prezes UOKiK odnosząc się do argumentów strony wskazuje, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o informowaniu o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji w zakresie m.in. ceny czy ceny jednostkowej towaru jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) kontrolowanego przedsiębiorcy, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej

braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Prezes UOKiK zaznacza, że od przedsiębiorcy, jako profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego oczekuje się znajomości przepisów m.in. w zakresie regulacji dot. informowania o cenach oferowanych usług. Przedsiębiorcy powinni dołożyć należytej staranności, aby ich działalność była prowadzona w zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, organ drugiej instancji nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa. W ocenie Prezesa UOKiK, nie można mówić w tym przypadku o znikomej wadze naruszenia, strona bowiem w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości umieściła ceny w 20 z 58 pozycji dot. wykonywanych usług, naruszając tym samym ustawowy obowiązek wynikający z ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności wskazanego naruszenia prawa nie budziły wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej, czego potwierdzeniem są ustalenia kontroli zawarte w protokole kontroli z dnia 22 lipca 2021 r. (nr akt kontroli: KH.8361.107.2021).

Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać natomiast przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia. Strona bowiem, jak zobowiązała się w oświadczeniu z 22 lipca 2021 r. do poprawy cennika, tak aby ceny były uwidocznione w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości. Co też uczyniła (w aktach sprawy znajdują się poprawione już cenniki). Przesłanki te, muszą być jednak spełnione łącznie.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1, gdyż na stronę nie została wcześniej nałożona administracyjna kara pieniężna w związku z naruszeniem przepisów ustawy o informowaniu o cenach. Tym samym wymagane prawem przesłanki nie zostały spełnione i nie występują podstawy do odstąpienia od nałożenia kary.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, bowiem strona w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości umieściła ceny wykonywanych usług.

Kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6 WE stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (porównaj w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca, jej wysokość

powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189f § 2 nie spełnieniu również celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Wymierzając sankcję w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji zasadnie posłużył się swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości. Ustalając wysokość kary Śląski WIIH prawidłowo uwzględnił kryteria określone w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, tj. stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność przedsiębiorcy oraz wielkość obrotu i przychodu.

Podsumowując Prezes UOKiK uznaje, iż Śląski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Warszawie wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji. Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 300 zł przy maksymalnej wysokości 20 000 zł jest, w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną. Wymiar kary bierze pod uwagę fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni jednoznacznej informacji o cenie oferowanych usług.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019r., poz. 2325 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. 2021 r., poz. 535), art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora

Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

(...)